

»A papiga na verižici?«

»A tisti zajček?«

»A tisto črno psè, na dolgo kosmato?«

Teh solnčkovih vprašanj je bilo kar preveč.

Kraljična na gredi je pokrila bele kamenčke v ustih z rdečimi ustnicami. Pritisnila je punčko tesneje k sebi. Nehala se je smejati.

Pa je vprašala kratek in odsekano:

»Kako naj pa rečem?«

»Ravno tako!« se je na ves glas zasmel solnček.

Ta hip se je v pesku začul prasket hitrih korakov. Nato pa sopihanje in šum svilene obleke.

Ta nizka osebnica, našopirjena, debeluhasta gospodična, je pa gotovo vzgojiteljica male kraljične?

Mora že biti, kajti vzdignila je Cvetko z gredice. Hudega se ni nič zgodilo. Obe sta bili dobre volje in sta se smejali. In še solnček povrhu. Čeveljčki so pač bili rjavi od prsti in malce umazani, kajti prst je tudi na kraljevskem vrtu rjava in umazana.

Žal je bilo pa meni, ki sem skrivaj poslušal in pisal v svoj zapisnik. Moral sem napraviti piko — konec je bilo lepih reči. Prav žal mi je bilo. Kdo ve, kaj bi bil solnček še ljubeznivega s Cvetko pokramljal? Taka reč se ne sliši vsak dan.

//

Sojatoslav:

Zlata zvezda.

*Onstran zelene goré
zlata zvezda v zarjo gre,
z zvezdo božja Lilija,
mati svetega Boga.*

*Zvezda svella obstoji
pri vasici hribovski:
»Tukaj čaka revna mati,
odpeljimo jo v raj zlati!«*

*Dviga Lilija roke,
majki trka na srce:
»V stani, vstani sestrice,
gremo k domu vrh neba!«*

*Pa stara majka govori:
»Kako naj ugasnejo oči,
dokler še sinov ni domov
po poslednji blagoslov...«*